Ч. 75. Середа 15 (2) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Убитє Намістника ґр. А. Потоцкого.

З послідних хвиль убитого бл. п. Намістника ґр. Потоцкого розповідає наочний сьвідок, аптикар з Кракова М. Досковский: Чекаючи, коли прийде черга на него іти на авдиенцию, дивив ся на ґрупу петентів, серед котрих було й кількох руских селян, кількох урядників в мундурах і технік Антін Ріпа, що старав ся о посаду при намістництві, та якийсь молодий чоловік, шатин, котрий спокійно переглядав при столі ґазети, вставав кілька разів і поправляв собі волосє перед зеркалом. Відтак говорив з селянами. Досковский розповідає дальше, як увійшов до салї на авдиенцию і як Намістник, котрий очевидно був в добрім гуморі, казав єму їхати спокійно домів, бо справа єго буде добре залагоджена. По нім мав війти Січиньский. До сего часу сидів він в ждальни а в послідній хвили вийшов до ґардероби, з котрої возьний мусів єго закликати. Досковский припускає, що Січиньский ішов з певною рішучостию, замикаючи за собою двері. Ріпа оповідає опісля, що видів, як Січиньский ідучи до салї, поправляв щось на собі коло кишені від камізельки. Коли роздав ся гук вистрілу, вбіг Досковский до салї а отворивши двері, побачив вимірену до него люфу. Мимоволї відступив ся і крикнув на возьного а відтак разом з ним і з Ріпою впали до салї.

Очам Досковского представив ся тепер страшний вид: На два або три кроки перед дверми стояв Намістник в позициї клячачій. Клячав на лївім боці, опираючись рукою об землю, другою рукою вказував на убийника, котрий стояв під віком, держачи у витягненій руці револьвер. Намістник щось сказав, чого не можна було зрозуміти, але друге слово було вже виразне: Ловіть єго! — В тій хвили возьний кинув ся на убийника, зловив одною рукою за ковнїр а другою за револьвер. Тимчасом я — каже Досковский — і Ріпа пробовали піднести Намістника із землї. Не удало ся то нам відразу, аж по хвили піднесли ми і посадили єго на кріслї. Ліву половину лиця мав залиту кровю а з отвертої рани над оком плила кров. Запитаний, чи видить добре, відповів, що видить і жадав води. Досковский побіг по воду. Тимчасом зробив ся рух. До салї впало кільканайцять осіб, прибула і пані Намістникова. Післано сейчас по лікарів. В десять мінут опісля прибула поліция: комісар з трема поліцянтами. П. Намістникова просила, щоби вивели убийника з салї. Небавком принесено ліжко і з'явили ся лікарі.

* * *

Бл. п. ґр. Андрій Потоцкий родив ся дня 10 червня 1861 р., отже в хвили смерти числив 47 літ. Покійник походив з роду Пілявітів Потоцких з Крешовицкої лінії. Покійник родив ся в Крешовицях, перші науки кінчив в Кракові а виділ правничий скінчив на університеті в Кракові, де узискав степень доктора прав. В 1883 р. вступив ґр. Андрій Потоцкий до служби дипльоматичної і був приділений до австро-угорскої амбасади в Парижи а відтак в Мадриді. По смерти старшого брата Артура вернув до краю і заняв ся адміністрациєю своїх величезних маєтностий. В 1889 р. одружив ся ґр. Андрій Потоцкий з Христиною ґр. Тишкевичівною, донькою ґр. Івана і Ізабелї Тишкевичів у Ваці коло Вильна і мав з нею трох синів: Адама, Артура і Андрея та шість доньок: Катерину, Марию, Ізабелю, Христину, Софію і Іванну. В 1891 р. був вибраний послом до Ради державної з курві сільської з краківского округа а небавком і на сойм краєвий. По резиґнациї ґр. Станислава Бадені'го зі становища Маршалка краєвого став в червни 1902 р. автономічним начальником краю а відтак на жаданє Монарха, оповіщене розпорядженєм з дня 8 червня 1903 р., обняв становище Намістника Галичини, котре сповняв аж до смерти.

* * *

Тїло ґр. Андрія Потоцкого перенесено вчера о 11 год. рано з апартаментів намістниківских до партерової салї і зложено в скромній домовинї серед зелені корчів і пальм. Від 1 години в полудне впускано до салї жалоби публику, котра великою масою збирала ся перед намістництвом. Нинї відбув ся похорон при величезнім здвизї народа. Вже від 9 год. рано сходили ся перед намістництво всілякі депутациї, з'їздили ся достойники з краю і столиці а щораз густїйші товпи народу займали сусідні площі і улиці. Наконець виступив значнїйший відділ война і під командою офіцирів замкнув улиці, лишаючи місце для похоронного походу. Перед домом жалоби станули каравan і два вози на вінцї і зачав уставляти ся похоронний похід. По 11 год. винесено тїло а над домовиною промовив Є. Ексц. п. Маршалок краєвий ґр. Бадені, пращаючи покійника. Наконець около пів до 12 год. рушив похід похоронний, котрий вели Впреосьв. Архиєпископи: латиньский Більчевский і вірменьский Теодорович в сослуженю епископів латиньского обряду Пельчара, Фішера і Бандурского та рускі епископи Преосьв. Владики Чехович і Хомишин і мітрати Білецкий, Туркевич і Волошинович.

Похід похоронний попереджали множество всіляких депутаций, корпорациї промислові, урядники, ґенераліция і офіцири львівского ґарнизону. Дальше посли до Ради державної і до сойму, краєва Рада шкільна, урядники Намістництва а наконець посли і урядники несли на перемінну домовину з тїлом. За домовиною поступала вдовиця з дітьми в окруженю найблизшої родини. Є. Вел. Цісаря заступав на похоронї великий майстер церемоній ґр. Холоневский а за ним ішли президент кабінету Ексц. бар. Бек, команданти галицких корпусів, Їх Ексц. міністри бар. Бінерт і др. Коритовский. Дальше консулї держав заграниць а наконець величезна маса народу. Тїло відведено насамперед до костела ОО. Бернардинів а звідтам на дворець. На улицях, куди переходив похід похоронний, горіли ліхтарнї ослонені крепою.

Вісти політичні.

Справи австро-угорскі. — З Балкану.

П. Президент мінїстрів бар. Бек був на авдиєнциї у Цісаря, щоби здати справу про ухвалене закона о мінїстерстві публичних робіт. По тім переговорював п. Мінїстер з президиєю палати панів, щоби ще й та палата полагодила справу перед великоднем; однако палата возьме той закон на дневний порядок аж по великодних сьвятах. — Konserv. Korresp. оповіщує, що начерк язикового закона вже готовий і буде зараз по великодних сьвятах предметом мінїстерских нарад. На раді мінїстрів сподівають ся дуже завзятої борби, а від того, чи прийде до порозуміня, буде зависіти, чи той начерк буде предложений до вступної санкциї цісарскої.

Поїздка бар. Еренталя до Будапешту викликала велике вражінє і всілякі толки. Як звіщають деякі дневники, має бар. Еренталь обговорити з правительством угорским передов сім справу скликаня делеґациї, наконець і можливість підвисшеня плат войскових та підвисшеня контингенту новобранців. Инші знов дневники, як ми вже звіщали, запевняють, що бар. Еренталь мав завезти відповідь монарха на передане Кошутом на послїдкім послуханю пропамятне письмо в справі уступок национальних в угорскім войску. А деякі дневники знов впевняють, що бар. Еренталь має з угорским мінїстром-президентом обговорити полїтичне положенє в південно-славяньских краях а також події в Боснї. Угорске телеґрафічне бюро кореспонденцийне заперечує рішучо всякі комбінациї і зазначує, що бар. Еренталь буде строго держати ся лише тих справ, котрі входять в обсяг єго діланя. Нема найменшого сумаїву, що бар. Еренталь не буде вмішувати ся у внутрішну полїтику Угорщини, однако внутрішна і загранична полїтика впливають так обопільно на себе, що годі тут потягнути зовсім певну границю. Вже сама справа делеґацийної сесиї, буджету на рік слїдуючий і підвисшеня плат войскових та контингенту новобранців доторкує ся доволї близько внутрішної полїтики. В тій справі пише дневник Кошутівців Magyar Orszag, що маєва делеґация і підвисшенє войскових оплат може послїдувати лише за дозволом независимцїв. У Відни тепер переконають ся, що на те не згодить ся нация, котрій всего відказують. Приїзд бар. Еренталя може бути точкою вихідною до порозуміня. Ми є тими, що дають, а тамті просять. Наколи наші народні інтереси будуть обезпечені, то ми непротивні достойному порозуміню.

Балканьский комітет в Льондонї розіслав до англійских дневників довірочний окружник, в котрім находять ся цікаві вісти про події в Боснї і становище сербского короля Петра супротив Австриї. Комітет, сказано в тім окружнику, дістав від своїх мужів довіря на Балканї тривожні вісти про положенє в Боснї. Австрийска управа гнобить односторонно сербске населенє і переслїдує сербскі національні змаганя яку зраду державну. То супротивляє ся постановам берлиньскої конференциї, котра віддала оба краї під управу Австро-Угорщини, щоби она завела там лад. Про винищенє сербского живла не могла думати берлиньска конференция. Полїтика Австро-Угорщини в Боснї загрожує також европейскому мирови, бо Сербія не може байдужно сему приглядати ся. В Сербії проявив ся уже воєнний настрій супротив Австриї а король Петро не має вже відваги підписати торгового договору з Австриєю а навіть предложити єго скупштинї. Отсе є причина сербскої кризи. Мінїстер-президент Пасич сам годить ся з тим, що опозиция домагає ся розвязаня скупштини і проволїкає тим затвердженє торгового договору. Окружник балканьского комітету кінчить ся візванєм, щоби на ті події в Сербії звернено бачну увагу.

Новинки.

Львів, дня 14-го цьвітня 1908

— **Жінки в зелїзничій службі.** Мінїстерство зелїзниць видало розпорядженє, яким управильнює відносини служби і платні жіночого персоналу. Се розпорядженє ділить жіночий персонал на дві катеґориї: маніпулянток і офіциянток зелїзничих. Маніпулянтки, які належать до помічничої служби, підлягають дотеперішним приписам, тілько з тою ріжницею, що новоприняті маніпулянтки будуть одержувати денно 2·60 кор. з підвисшуванєм до 3·20 кор. За те маніпулянтки з місячною платою будуть одержувати 80 кор. місячно замість дотеперішних 70 кор. Іменоване офіциянткою буде залежати крім загальних умов також від 5-лїтної вдоволяючої служби в характері маніпулянтки, зложеня службового іспиту з добрим поступом та вільного або вдовичого стану. Річна плата офіциянтки зачинає ся від 1.200 кор. і посуває ся до 1.960 кор., а реченець авансів в обсягу 9 кляс виносить 2, 3 і 4 роки.

— **Замах на порохівню.** З Дубровника доносять, що в ночи з четверга на пятницю пробовано напасти на форт, в котрім містять ся магазини пороху. Вояк стоячий на варті учув якийсь підозрілий шелест, отже підійшов до порохівнї. Коли до неї наблизив ся, вистрілено до него кілька разів. Вояк вистрілив і собі до напастників 8 разів і побачив, як кількох людий утікало. Зaалярмована варта надбігла і тодї побачено, що брама до порохівнї вивалена. Виновники вспіли утечи. Полиция здогадує ся, що то були італїяньскі анархісти, котрі хотїли здобути для себе запаси пороху.

— **Репертуар руского народного театру в Тернополи.** Саля „Міщаньского Брацтва". Початок о год. 7·30 вечером. Білєти продає раньше „Народна Торговля".

В середу дня 15 цьвітня „Рідзвяна ніч" (Царицині черевички), опера в 4 діях М. Лисенка.

В четвер, пятницю і суботу представленя не буде.

14)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

З 19-тим століттєм зачинає ся занепад штуки линвоскоків. Від коли зелїзниці зблизили людий де себе і давні ярмарки стратили своє значінє, перемінили ся й ярмарочні буди на театри ріжнородностий а з давної конопельної зробила ся дротяна линва та перенесла ся з давної величезної торговиці на тісну театральну сцену. Таких видовищ як давнїйше теперішні линвоскоки вже не представляють. Послїдним та й найславнїйшим зі всіх линвоскоків був Француз Бльонден, котрого штуку подивляв однаково як старий так і новий сьвіт в перших початках другої половини минувшого століття.

Шарль (Кароль) Бльонден, званий в Америці „героєм Ніяґари" (the hero of Niagara), родив ся дня 28 лютого 1824 р. в місті Сент Омер, столици департаменту (округа) Па де Кале. Стративши вже в 9-ім році житя батька, котрий був чоловіком войсковим і служив у французскім войску за першого цісарства, пристав Бльонден до громадки вандрівних линвоскоків і небавком вивчив ся їх штуки так, що став славним еквілїбристом. В 1855 р. виїхав він до Америки і тут заповів своє перше виступленє над водоспадом Ніяґара. Десятки тисячів народа зібрало ся було по обох боках водоспаду на се невидане доси видовище. Бльонден перейшов по линві розтягненій у висоті 50 метрів понад водоспадом, широким на 575 метрів і став відразу славним на весь сьвіт а штука єго зробила з него відразу великого богача. В липни 1859 р. повторив він ту саму штуку, але з тим додатком, що убрав ся в міх, котрий звисав єму аж до ніг і так перейшов по линві. За другим разом пустив ся по линві серед темної ночи, а коли станув на середині, водоспаду запалив ракету.

Не треба й казати, яка величезна маса людий придивляла ся тим штукам Бльондена. Хто лиш міг, їхав хоч би й з найдальших сторін дивити ся на небувале чудо. Щоби викликати ще більшу сензацию та заабити ще більше людий, оголосив Бльонден значну нагороду тому, хто дасть ся єму перенести по линві через водоспад. Знайшов ся такий відважний якийсь мурин. Бльонден переніс єго щасливо, але коли станув з ним на березі, здоймив з плечий майже вже мертвого чоловіка. Мурин зі страху зімлїв був і ледви ще могли єго привести до житя. Не менше сензацийне представленє давав Бльонден в рік опісля, в честь кн. Валїї; дня 14 вересня 1860 перейшов він на хідках по линві через водоспад Ніяґари.

Опісля через довший час не було нічого чувати про Бльондена; мабуть спочивав на добре заслужених лаврах і жив з тяжко запрацьованого гроша. Але при кінци сімдесяти років минувшого століття зачав знову їздити по Европі і показувати свою штуку. У вересни 1878 р. продукував ся він у Відни, в Ротунді, величезнім круглім будинку в банею, який лишив ся з всесьвітної вистави з 1873 р. Тут через цілу ширину Ротунди була розтягнена груба линва. Бльонден виліз на неї на одним кінци, витягнув за собою досить велику чотирогранну зелїзну піч, виніс єї на саму середину линви, запалив в ній огонь, убив яйця до риночки і зварив ячницю, котрою опісля частував найблизше стоячих видців, щоби показати, що дійстно зварив ячницю.

Другий Бльонден доси не знайшов ся. Єго нагадує трохи відвагою і зручностию, але не артизмом Шапю (Chapuis), препаратор при університеті в Женеві, котрий в 1904 р. хоч і не фаховий доказав кільканайцять разів не малої штуки. На границі женевского кантону є Швайцариї єсть гора Салєв (Salève), висока на 1379 метрів. З гори тої єсть дуже красний вид на Женеву і тому туди ходить богато людий на прогульку. У висоті яких 700 метрів знаходить ся на тій горі лім каміня, а щоби каміне можна лекше спускати на долину, що іде з Женеви до Вейріє, виставлено сталевий кабель (дротянну линву), по котрій спускають каміне. Отже на тім кабли сідав Шапю і сидячи спускав ся на долину з такою скоростию, що переїздив в 4 мінутах 500 метрів. Так сував ся він двайцять і три разів і за кождий раз без пригоди. Але одного разу таки мало що не пожив смерти. Він стратив рівновагу і перевернув ся головою в долину, але що держав ся кабли рукою, як завсїгди підчас такої сувашки, то вихопив ся знову на него і сїв та зсунув ся на долину. Як би не надзвичайна єго відвага і сила в руках, був би злетів на скали, що сторчали під ним в глубинї на 300 метрів та був би поломив всї кости в собі. Шапю став нараз славним чоловіком і єму предкладано, щоби приїхав до Парижа і там показував свою штуку на каблі, причіпленім до вершка вежі Айфля, але до того якось не прийшло.

Люпінґ де люп і Деспeрадо.

Штука ходженя по линві перестала вже

— **Сумні наслідки картярства.** Здає ся, що картярство нігде в сьвіті так не процвитає як в Росиї, а се може й річ зовсім природна, бо нігде в сьвіті людем, у котрих совість мало або й зовсім невражлива, а котрі длятого до всего готові, не приходить ся так легковажити гроший, як в Росиї. А до чого остаточно картярство доводить показують слідуючі події. Так доносять польскі ґазети з Києва:

В однім з місцевих клюбів грав в послідних часах в карти молодий мужчина Поляк, урядник одної інституциї банкової. Якось не щастило ся єму і програв все, що мав. Але картярска жилка не давала єму спокою. Звідкиж взяти би гроший? Нараз прийшла єму до голови щаслива гадка. Дома єсть кількасот рублів призначених на виправу для сестри, котра мала віддавати ся. Отже пише карточку до старенької матери з котрою мешкав разом і посилає о 3 год. в ночи післанця, щоби она прислала єму гроші. Матір спротивилась тому і післанець вернув без гроший.

Се так обурило пристрастного картяра, що побіг сам до дому і тут розпочав сварку з матірю, котра старала ся переконати єго о злих наслідках картярства. Тоді стала ся страшна і нечувана річ. Картяр опанований пристрастию граня добув револьвера з кишені і стрілив до рідної матери. Нещаслива залита кровю впала на землю, а син аж тоді опамятавшись вбіг до другої комнати і там хотів стрілити до себе. Та був би може й застрілив ся, як би не сестра, котра пробуджена вистрілами впала до комнати і кинулась на брата не даючи єму стріляти ся. Остаточно удало ся сестрі вирвати револьвер і кинути єго під софу. Крик і стукіт побудили сусідів, котрі впали до помешканя і зробили конець борбі брата з сестрою та заняли ся ратованєм тяжко зраненої матери. Завізваний лікар сконстатував тяжку рану в голові матери, котра однак не грозить утратою житя. Сина арештовано.

З Петербурга знов доносять: Тутешний суд окружний засудив бувшого урядника полудневозахідних зелізниць, Павіковского, обжалованого о спроневірене 247.000 рублів, котрі програв в карти в однім з петербурских картярских клюбів, на 8 місяців вязниці і утрати деяких прав і привилеїв горожаньских.

— **Самоубийство банкира.** У Ваборзі застрілив ся інспектор росийского банку для торговлі і промислу Буренин. До січня був управителем філії банку росийско-хіньского в Харбині. По переведеній там ревізиї викрито значні надужитя і то було причиною самоубийства.

— **За фальшиву присягу** в процесі льондоньскім о міліони князя портляндского засуджено паню Гамільтон на пів року вязниці. Она присягла була, що помершиий в році 1879 кн. Портлянд був тотожний з помершим мнимо в р. 1864 торговельником меблів Друсом.

— **Милий товариш подорожи.** Німецкий купець Зеґелькен їхав з Медиоляну до Монте Карльо і зачав суперечку з якимсь Анґлійцем. Коли поїзд на короткий час перед стацию Монте Карльо переїздив через тунель, Зеґелькен, від котрого було дуже чути горівку, вистрілив три рази з револьвера. Кулі найдено в переділі; ніхто не єсть ранений. З гонистому Німцеви відібрано при арештованю револьвер і штилет.

— **Зі Старої Соли,** старосамбірского повіта, пишуть до „Руслана": Закладав тут один міщанин підвалини під хату. По звичаю за просив сьвященика, щоби поблагословив закладини. Сьвященик прийшов, відправив відповідну молитву, пожелав щастя і відійшов. Та у нашого християнина нема нічого без почастунку. При хрестинах горівка, при шлюбі горівка, при похоронї горівка, при купні та продажи „литкуп", то чомуж би не випити і при закладинах та инших „оказиях". Тому спросив господар сусідів на почастунок. Гості частувались та попопили ся на добре і геймже показати якусь штуку. Двох з гостий, Дуткевич, що недавно приїхав з Америки, та Бачиньский почались закладати, хто кого подужає; той тому має записати цілий свій маєток, котрий буде переможений. Почалась „гладиятерска" борба двох запитих сватів. Дуткевич побідив а Бачиньский зажурив ся, бо треба буде записати маєток; тому вечером засів собі на Дуткевича з орчиком від воза і так почастував Бачиньского, що той упав на землю мов неживий. Збіглись люди, але не могли привести нещасливого до цілковитої притомности. Лікар оглянув страшну рану в голові і не робив надії на удержаня єго при житю. В стані непритомнім відлежав нещасливий кілька днів, а опісля відвезено єго до шпитала.

бути інтересною, она вже не модна, бо за мало подразнює нерви. Нині занадто богато таких людий, котрі хотіли би конче видіти, як хтось вязи собі крутить, як ломить собі кости, як розбиває ся так, що єго тіло розлітає ся на дрібні кусні. Та ні; они не такі люті, щоби хотіли дивити ся на чиїсь муки та ще щоби за то й платили; они хотять лиш зазнати того враженя, якого зазнає ся тоді, коли видить ся якусь страшну пригоду, а заразом хотіли би зазнати тої розкоші, яку відчуває ся тоді, коли видить ся, як здаєсь, неминуче нещастє перед собою, а оно нараз щасливо проминає. Від коли війшла в моду їзда на колесі, штука ходженя по линві стратила своє значінє, бо єї заступила не менше карколомна штука їзджена на колесі, настала штука їзджена на житє і смерть на колесі, названа по анґлійски Looping the loop.

Щож се за штука? The loop (вимавляє ся: „де люп") значить ключка а „люпінґ де люп" значить тілько, що „вязати ключку". Для артиста, котрий показує ту штуку, уставляють на відповіднім руштованю таку дорогу, що она сходить із значної висоти, закручує ся у величезну ключку, котрої другий конець сходить відтак на землю. Того рода ключку уставляють або на дворі або в якім великім будинку, бо она мусить бути на стілько висока, щоби надавала потрібної до штуки розгінної сили. Артист на колесі з'їздить по так зробленій дорозі з горішного кінця, а набравши відповідного розгону, об'їздить ключку в середині довкола так, що в одній хвили під'їздить аж на сам єї вершок а тоді звисає головою в долину і як би сила розгону не держала єго у тій висоті та не гнала єго дальше, то злетів би з ключки і очевидно забив би ся на смерть. Як видимо, не єсть то поправді ніяка штука, лиш спосіб і зручність використаня сили розгонової а що людий притягає до єго „штуки" то незвичайна єго відвага їхати собі по неминучу смерть і охота видітя чоловіка в найбільшій небезпечности житя.

Гадав би хтось, що „Люпінґ де люп" то найновійший здобуток на поли артизму забавового. Тимчасом так не єсть. Штуку сю придумано ще в 1846 в Гаврі у Франциї. Там в публичнім городі, званім „Жарден фраскаті", уставлено в згаданім році два будинки, ніби дві високі альтани, на котрих на самім вершку були ґалериї. З тих ґалерий сходила зелізна дорога, підперта з долини відповідним руштованєм, котра на самій середині закручувала ся у велику ключку. До їзди уживано малих візочків на чотирох колесах, котрі ішли по шинах. Хто хотів „їхати на смерть", платив два су (десять сотиків), сідав в однім будинку на візок і спускав ся з єго ґалериї по дорозі званій тоді „ключковою воздушною зелізницею", на долину, об'їхав ключку довкола і виїхав другим кінцем на противний будинок.

Була то, як видимо, лиш звичайна карколомна забавка, подібна трохи до тих гойданок, які в декотрих сторонах уживають до обертаня; але небавком перейшла она в артистичну штуку. Якийсь Анґлієць підхопив сю забавку і їздив по Европі та продукував ся у всіляких цирках, де казав собі робити таку саму дорогу а об'їзджаючи ключку, держав в руці склянку, повну води, з котрої підчас того, коли він станув на найвисшім місци в ключці, не вилила ся ані одна капелька. Можна отже собі уявити, з як страшенною скоростию об'їздив він ключку.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Венеция 14 цьвітня. Часописи доносять, що убийник ґр. Комаровского, Наумов, наміряв вчера отроїти ся у вязници. Лікарі зарядили средства охоронні.

Барцельона 14 цьвітня. Скінчив ся процес против виновників доконаних тут актів терористичних. Трох засуджено на смерть, чотирох на 24, 17, 14 і 4 місяці тяжкої вязниці. Двох увільнено.

Петербург 14 цьвітня. Дума приняла вчера в першім читаню проєкт закона міністерства просьвіти в справі признаня 6,900.000 рублів річно на заведенє загальної початкової науки. Відтак розпочато науку над справою амурскої зелізниці. Президент міністрів Столипін мотивував єї конечність і вияснював єї значінє.

Рим 14 цьвітня. Канцлер Більов буде в середу на авдиенциї у Сьв. Отця а секретар державний Меррі дель Валь зложить єму відтак ревізиту в прускій амбасаді. В пятницю від'їде кн. Більов до Венециї де побуде кільканайцять днів.

Рим 15 цьвітня. „Tribuna" пише, що конференция Більова з міністром справ заграничних ствердила повну згідність поглядів що до головних справ балканьских.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздков. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, **9·50***.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·30*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **5·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·20*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).